

[Madsen-Mygdal.]

Lovgivning har der i hvert Tilfælde hidtil hersket en dybtgaaende Uoverensstemmelse mellem de to Partier. Jeg tillader mig at spørge, om denne Uoverensstemmelse er bragt ud af Verden, eller om man blot er enedes om, at den kirkelige Lovgivning skal hvile i denne Regerings Tid. Jeg tror, at ogsaa dette Spørgsmaals Besvarelse vil interessere vide Kredse i vort Folk, og jeg henstiller til den højtærede Statsminister ogsaa at fremsætte en Udtalelse herom.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte i sin Velkomstglæde overfor Ministeriet en Lykønskning for den heldige og lykkelige Haand, hvormed Ministeriet havde startet i Sukkerroespørgsmaalet. Ja, jeg kan ogsaa føje min Lykønskning til det ærede Medlems; jeg lykønsker Ministeriet til, at det er endt med, hvad der jo ganske vist ikke falder ganske sammen med Udtalelserne under Valgkampagnen, at indtage ganske det samme Standpunkt som den afgaaede Regering, nemlig at afvise enhver Støtte og Hjælp fra Statens Side overfor Sukkerroedyrkningen. Den Mægling, der er udført, og som Ministeriet nu i saa høj Grad glæder sig over, har ganske sikkert ikke været vanskelig, og de Resultater, der er opnaaet, er jo i hvert Tilfælde saa minimale og betydningsløse for Sukkerroedyrkerne, at det ikke forekommer mig, at der er Grund til nogen Lykønskning. Men jeg er fuldt ud tilfreds med, at Ministeriet nu, da det stod med Ansvar, stillede sig paa ganske det samme Standpunkt som Venstregeringen, tog ganske det samme Standpunkt overfor Sukkerroedyrkernes Krav.

Den nye talstærke Samlingsregering har ved sin Tiltrædelse udsendt et Program, der ejendommeligt nok indeholder nøjagtigt lige saa mange Punkter, som der er Medlemmer af Regeringen, nemlig tolv. Men om de fleste af disse Punkter tror jeg nok, det kan siges, at de netop er af den Slags, hvoraf der gaar tolv paa Dusinet. Jeg skal derfor ikke komme ind paa en Omtale af dem alle. Egentlig er det kun de to første Punkter, jeg ønsker at knytte et Par Bemærkninger til. Det første Punkt angaar det saakaldte Afrustningsforslag; og det bebudes i denne Programudtalelse, at det samme Forslag, som blev vedtaget i Folketinget i 1926, vil blive genfremsat paa ny. Den højtærede Forsvarsminister har overfor Offentligheden yderligere fremsat nogle Udtalelser i Retning af, at han gerne vil forhandle med Venstre om dette Forslag, og at det for hans Vedkommende ikke skal komme an paa nogle Millioner mere, naar blot Principperne

i hans Forslag bevares. Naar nu imidlertid det vigtigste af disse Principper er det, at den foreslaaede Ordning ikke skal og ikke kan bruges til noget som helst, saa ser jeg ikke, der kan være noget Menneske, som kan have Interesse i, at der anvendes flere Millioner, end der allerede er foreslaaet til dette saakaldte Neutralitetsværn, dette Værn, som ingen Opgaver har og ingen Opgaver kan løse; tværtimod er det vor Opfattelse, at de 15—20 Millioner, som allerede er stillet op i Forslaget, i Virkeligheden er alle Pengene for meget, naar det hele ingenting er værd og ingenting skal bruges til. Jeg kan straks sige, at efter det Princip og paa det Grundlag skal den højtærede Regering ikke nære store Forventninger til en Forhandling med Venstre. Vort Standpunkt i denne Sag er kendt, vi har aabent lagt det frem for Vælgerne, og vi har vore Vælgeres Tilslutning dertil. Paa det Standpunkt kan Regeringen finde os, hvis den ønsker at forhandle med os, vi tillader os nemlig ogsaa at have Principper, og vort bærende Princip i denne Sag er Erkendelsen af, at vort Land ligesom andre Lande har Forpligtelse til at bære de Ofre, som betinger et virkeligt Forsvar af Landets Neutralitet. Ud fra denne Erkendelse og paa dette principielle Grundlag er vi rede til Forhandling, men en Ordning, der intet Formaal har, men alligevel koster store Millionbeløb, ønsker vi ikke at paatage os noget som helst Medansvar for.

Det andet Punkt i Programmet vedrører Arbejdsløsheden, og der anføres en Række Midler til Arbejdsløshedens Bekæmpelse — jeg behøver ikke at læse dem op, de staa omtalt i Programtalen, som findes i det omdelte Fortryk. Om alle disse Midler er der kun een Ting at bemærke: at intet af dem anviser noget nyt, men at de alle sammen gennem mange Aar, navnlig under Venstres Regeringer, har været bragt i Anvendelse i videst mulig Udstrækning. Naar der saaledes nævnes offentlige Arbejders Iværksættelse, er der ingen Regering, som i højere Grad end Ministeriet Neergaard i Aarene 1920—24 har bragt dette Middel i Anvendelse, og netop i dette Øjeblik staaer en lang Række offentlige Arbejder foran deres Udførelse. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Regering hellere skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa, at disse allerede vedtagne offentlige Arbejder ikke hindres ved Strejke fra de faglige Organisationers Side, saaledes som Begyndelsen nu er gjort for Lille Bælts Broens Vedkommende. Hvis Organisationerne standser de offentlige Arbejder, der allerede er i Gang, ser jeg ikke, hvad Nytte det er til at iværksætte